

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal efterkomme den højterede Formands Ønske og udtale mig i største Korthed. — Lagtinget har to Gange vedtaget et Forslag om, at Retten til med Skib at drive Hvalfangst paa Søterritoriet ved Færøerne eller til at bringe Udbyttet af Hvalfangst, selv om den har fundet Sted udenfor Søterritoriet, i Land paa Færøerne for dèr at tilvirke samme, saavel som til at foretage saadan Tilvirkning skal udelukkende være forbeholdt Færø Amtskommune. Naar Fangsten ikke drives for Amtskommunens Regning eller ikke udelukkende ønskes drevet for Amtskommunens Regning, kan Lagtinget meddele Personer eller Selskaber Ret til at drive Hvalfangst for længere eller kortere Perioder. Mod denne Ordning er der rejst tre Indvendinger. For det første, at Forslaget gaar de private Selskaber for nær, idet der ikke gives disse en tilstrækkelig Frist til at faa amortiseret de Kapitaler, som i god Tro er anbragte i saadan Drift. For det andet, at Storhvalfangst ikke egner sig for en offentlig Institutions Drift, da det er en særdeles risikabel Forretning. Og for det tredje, at Storhvalfangsten principielt maa staa aaben for alle danske Statsborgere, hvilket Lovforslagets Tekst ikke giver nogen Garanti for. Paa dette sidste Punkt tror jeg, at der fra Færø Lagtings Side ikke er nogen Vanskelighed for at vise Imødekommenhed, og det er vist Hovedsagen. Hvis man kan enes paa dette Punkt: at Adgangen til Storhvalfangst skal staa aaben for alle danske Statsborgere, tror jeg ikke, at de andre Vanskeligheder vil være uoverkommelige, men at Lovforslaget skal kunne fremmes til Lov.

Det er de tre Indvendinger, jeg her har nævnt, som har bevirket, at jeg ikke er naaet til at fremsætte Lovforslaget; men nu bliver det jo Genstand for Drøftelse her i Tinget, da det er forelagt af den søede Landstingsmand for Færøerne (Patursson), og jeg haaber, at det skal føre til et godt Resultat.

Forslagsstilleren (Patursson): Ogsaa jeg skal forsøge at fatte mig i Korthed, men et Par Minutter nødes jeg dog til at anvende. — Det, der mest karakteriserer det foreliggende Lovforslag, er, at den færøske Hvalfangst skal reguleres og ikke, som nu, drives ganske frit, og at denne Regulering skal foretages af Lagtinget. I alle de os omliggende Lande har Lovgivningsmagten grebet ind med visse Indskrænkninger overfor Hvalfangsten. Paa Island er saaledes Hvalfangst helt forbudt, i Norge har Hval-

fangsten været forbudt i en Aarrække; dog har den norske Regering i de sidste Krigsaar, særlig af Hensyn til Befolkningens Forsyning med Fedtstoffer, drevet en Del Hvalfangst for offentlig Regning. Paa Shetlandsøerne er der, saa vidt mig bekendt, kun et eneste Selskab, der — og kun med nogle bestemte Hvalbaade — har Lov til at drive denne Fangst. Imidlertid foreligger der fra det sidstnævnte Sted Tegn paa, at man ogsaa dèr helt vil forbyde Fangsten. I Underhusets Møde den 3. Marts blev nemlig Ministeren for Skotland spurgt, om han var bekendt med, at Fiskerne paa Shetlandsøerne havde protesteret imod, at Hvalfangsten blev genoptaget, hvortil Ministeren svarede, at Fiskeriraadet for Skotland efter at have anstillet Undersøgelse havde afgivet Indstilling om, at Hvalfangst ved Shetlandsøerne ikke længere skulde være tilladt, og at denne Indstilling for Tiden er til Behandling.

Færøerne, der som bekendt ligger i omtrent samme Afstand fra Island, Norge og Shetlandsøerne, har endnu ingen regulerende Bestemmelser for Hvalfangsten. Hos os kan den endnu drives frit, som Rovdrift. Det er særdeles uheldigt, at den i sin Tid værende Amtmand over Færøerne i 1917, da disse regulerende Bestemmelser vedtoges af Lagtinget, modsatte sig Lagtingets Vedtagelse og ved sin Forelæggelse for Ministeriet gav direkte Anledning til, at Lovforslaget ikke forelagdes Rigsdagen allerede i 1917—18, da Hvalfangsten paa Færøerne ophørte paa Grund af Blokadeforholdene. Det havde den Gang været en særdeles belejlig Tid til at iværksætte nye Lovbestemmelser, som kunde udøve deres Virkning, naar Fangsten efter Krigens Afslutning igen begyndte, men dette sket ikke. Fangsten tager nu med denne Maanedes Udgang sin Begyndelse efter Fredningstidens 3 Aar, og der er ikke Tvivl om, at den vil blive drevet med al den Udrustning, der kan blive Plads for i vore Farvande. Der opnaas nu for Tiden Rekordpriser paa Hvalprodukter. Der er sidst solgt Tranolie fra Sydgeorgia til en Pris af 90 Pund pr. Ton leveret cif England. Med saadanne Toppriser i Udsigt vil jeg gaa ud fra som givet, at de 5 Stationer paa Færøerne i indværende Sæson vil begynde efter den lange Tid, de har staaet stille, med det størst mulige Antal Fangstbaade, medens det eneste rigtige vilde være, naar man ikke helt vil forbyde Hvalfangsten, at denne kun blev drevet med et Par, højst 3—4 Baade. Men Lovforslagets Forsinkelse er nu et af de bedrøvelige Fakta, som vi Færinger har været